

בית חשמונאי

רמב"ם הלכות מגילה וחנוכה פרק ג הלכה א

בבית שני כשמלכו יון גזרו גזרות על ישראל ובטלו דתם ולא הניחו אותם לעסוק בתורה ובמצות, ופשטו ידם בממונם ובבנותיהם ונכנסו להיכל ופרצו בו פרצות וטמאו הטהרות, וצר להם לישראל מאד מפניהם ולחצום לחץ גדול עד שריחם עליהם אלהי אבותינו והושיעם מידם והצילם וגברו בני חשמונאי הכהנים הגדולים והרגום והושיעו ישראל מידם והעמידו מלך מן הכהנים וחזרה מלכות לישראל יתר על מאתים שנה עד החורבן השני.¹

מסכת עבודה זרה דף ט עמוד א

תני רבי יוסי ברבי: מלכות פרס בפני הבית שלשים וארבע שנה, מלכות יון בפני הבית מאה ושמונים שנה, מלכות חשמונאי בפני הבית מאה ושלש, מלכות בית הורדוס מאה ושלש.²

רמב"ן בראשית פרק מט פסוק י

"לא יסור שבט מיהודה"³ - אין ענינו שלא יסור לעולם, כי כתוב: "יולך ה' אותך ואת מלכך אשר תקים עליך אל גוי אשר לא ידעת אתה ואבותיך" (דברים כח לו) והנה הם ומלכם בגולה, אין להם עוד מלך ושרים. וימים רבים אין מלך בישראל. והנביא לא יבטיח את ישראל שלא ילכו בשבי בשום ענין בעבור שימלוך עליהם יהודה. אבל ענינו שלא יסור שבט מיהודה אל אחד מאחיו, כי מלכות ישראל המושל עליהם ממנו יהיה, ולא ימשול אחד מאחיו עליו. וכן לא יסור מחוקק מבין רגליו, שכל מחוקק בישראל אשר בידו טבעת המלך ממנו יהיה, כי הוא ימשול ויצוה בכל ישראל, ולו חותם המלכות.⁴

וזה היה עונש החשמונאים שמלכו בבית שני, כי היו חסידי עליון, ואלמלא הם נשתכחו התורה והמצות מישראל, ואף על פי כן נענשו עונש גדול, כי ארבעת בני חשמונאי הזקן החסידים המולכים זה אחר זה עם כל גבורתם והצלחתם נפלו ביד אויביהם בחרב.⁵ והגיע העונש בסוף למה שאמרו רז"ל (ב"ב ג ב) כל מאן דאמר מבית חשמונאי קאתינא עבדא הוא, שנכרתו כולם בעון הזה.⁶ ואף על פי שהיה בזרע שמעון עונש מן הצדוקים,⁷ אבל

¹ ועל תשועה זו וחזרת המלוכה לישראל, אנו גומרים את ההלל שמונה ימים בחנוכה, מה שאיננו עושים בחג הפסח גאולת מצרים בו גומרים את ההלל יום אחד בלבד. ראה בהמשך הפרק שם, שבו קבע הרמב"ם את דיני הלל של כל השנה. ובברכת על הניסים אנו מהללים ומשבחים את המעטים שנצחו את הרבים, הטהורים את הטמאים, הצדיקים את הרשעים וכו', הלוא הם בית חשמונאי. ראה פירוש רש"י על הפסוק בשיר השירים פרק ו פסוק י: "מי זאת הנשקפה כמו שחר לפה כלבנה ברה פחמה אַיִמָה פְּנֵיגְלוֹת". מפרש רש"י: "כמו שחר - הולך ומאיר מעט מעט, כך היו ישראל בבית שני. בתחילה זרובבל פחת יהודה ולא מלך והיו משועבדים לפרס וליון ואחר כך נצחום בית חשמונאי ונעשו מלכים". ראה גם פירוש מלבי"ם ביחזקאל פרק לו המשתמש בתקופת בית חשמונאי, כולל שלטון הורדוס כדגם לעתיד לבוא: "והרביתי עליכם אדם ובהמה - שהשבים ירבו ויפרו שם, ועי"כ והושבתי אתכם כקדמותיכם שהיתה כולה מיושבת, וכן היתה בבית שני בימי החשמונאי ובימי הורדוס". ומה קרה לכל השחר היפה והבהיר הזה ולכל השנים הקדמוניות? כמה זמן נמשכה מלכות החשמונאים? האמנם מאתיים שנה כדברי הרמב"ם? מה היה בסופה?

² ראה קטע זה בסדר עולם רבה פרק ל. הגמרא דנה בשאלה כמה שנים שלטה רומא על ישראל - "פשטה מלכות הרשעה על ישראל" בלשון הגמרא - קודם שחרב הבית. לפי שיטת ר' ישמעאל בר יוסי, שהגמרא מביאה קודם לקטע שהבאנו, החשבון הוא מאה ושמונים שנה, היינו ששלטון רומא מתחיל בשנת 90 לפנה"ס בערך (חורבן הבית היה בשנת 70). אך לפי החשבון של רבי יוסי ברבי, יוצא ששלטון רומא עד החורבן היה של מאתיים ושש שנים (משנת 116 לערך לפני הספירה, ראה החשבון בגמרא שם). מתרצת הגמרא שעשרים ושש שנים הייתה רומא כבר שלטת בעולם ויכלה לשעבד את ישראל, אבל עדיין עמדה בהסכמים שכרתה עם ממלכת החשמונאים וזה ההפרש בין שני החשבונות. תאריכים אלה לא כ"כ מסתדרים עם ההיסטוריה כפי שהיא ידועה לנו היום: 167 לפנה"ס - גזירות אנטיוכוס ותחילת מרד החשמונאי, 164 - טיהור המקדש, 141 - עצמאות מדינית - פטור ממיסים לבית סלווקוס, 63 - פומפיוס כובש את הארץ. לפי חשבון ההיסטוריה שבידינו, ניתן לומר שממלכת החשמונאים שרדה בין 78 ל-101 שנים, תלוי ממתים מונים את התחלתה. בכל מקרה, חשבונות הגמרא ושלנו אינם מסתדרים עם שיטת הרמב"ם שממלכת החשמונאים שרדה 200 שנה. הרמב"ם מונה כנראה את ימיה של ממלכת החשמונאים עד חורבן הבית, כולל תקופת הורדוס ונציבי רומי, בניגוד גמור לגמרא המונה את מלכות חשמונאי ומלכות הורדוס כל אחת 103 שנים לעצמה. אבל הבעיה עם בית חשמונאי איננה רק מספר השנים.

³ ברכת יעקב ליהודה בפרשת ויחי: "לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד פי יבא שילו וְלוֹ יִקְהַת עַמִּים".

⁴ למדרש אין בעיה להמשיך את המלכות גם כשפסקה מלוכה מישראל, ראה סנהדרין ה ע"א: "לא יסור שבט מיהודה - אלו ראשי גליות שבבבל, שרודין את ישראל בשבט. ומחוקק מבין רגליו - אלו בני בניו של הלל, שמלמדין תורה ברבים". וכן הוא בבראשית רבה ויחי פרשה צז. אבל הרמב"ן מוכן לקבל את העובדה ההיסטורית הפשוטה שלא תמיד התקיימה מלוכה בישראל ופשט הפסוק צריך אם כך להיות אחר.

⁵ יהודה נהרג בקרב אלעשה בשנת 160 לפנה"ס. אלעזר נהרג בקרב בית זכריה בשנת 163 לפנה"ס. יונתן על ידי טריפון המלך הסלווקי, בשנת 143 לפנה"ס. שמעון בשנת 135 על ידי חתנו תלמי בן חבובו מושל יריחו. יוחנן על ידי בני יאמרי ממידבא, לאחר שנת 160 לפנה"ס. ותודה לנח חכם.

⁶ ראה גמרא זו להלן.

כל זרע מתתיה חשמונאי הצדיק, לא עברו אלא בעבור זה שמלכו ולא היו מזרע יהודה ומבית דוד, והסירו השבט והמחוקק לגמרי, והיה עונשם מדה כנגד מדה, שהמשיל הקב"ה עליהם את עבדיהם והם הכריתום.⁸

מסכת סנהדרין דף פב עמוד א

כי אתא רב דימי אמר: בית דינו של חשמונאי גזרו: הבא על הנכרית חייב עליה משום נדה, שפחה, גויה, אשת איש. כי אתא רבין אמר: משום נשג"ז נדה, שפחה, גויה, זונה. אבל משום אישות - לית להו.⁹

מגילת תענית (ליכטנשטיין) הסכוליון

בתלתא בתשרי בטילת אדכרתא מן שטריא (בוטלו האזכרות מהשטרות). מפני שגזרה מלכות יון הרשעה שמד על ישראל ואמרו להם: כפרו במלכות שמים ואמרו אין לנו חלק באלהי ישראל ולא היו מזכירין שם שמים בפיהם.¹⁰ וכשתקפה יד בית חשמונאי, התקינו שיהו כותבין שם שמים בשטרות וכך היו כותבין: בשנת כך וכך ליוחנן כהן גדול דהוא כהן לאל עליון. וכששמעו חכמים בדבר אמרו: וכי מזכירין שם שמים בשטרות? למחר זה פורע את חובו וקורע את שטרו ונמצא שם שמים מוטל באשפה וביטלום. ואותו היום עשאוהו יום טוב.¹¹

מסכת קידושין דף טו עמוד א

דתניא: מעשה בינאי המלך שהלך לכוחלית שבמדבר וכיבש שם ששים כרכים, ובחזרתו היה שמח שמחה גדולה, וקרא לכל חכמי ישראל. אמר להם: אבותינו היו אוכלים מלוחים בזמן שהיו עסוקים בבנין בית המקדש, אף אנו נאכל מלוחים זכר לאבותינו, והעלו מלוחים על שולחנות של זהב ואכלו. והיה שם אחד איש לץ לב רע ובליעל ואלעזר בן פועירה שמו, ויאמר אלעזר בן פועירה לינאי המלך: ינאי המלך, לבס של פרושים עליך! ומה אעשה? הקם להם בצץ שבין עיניך, הקים להם בצץ שבין עיניו. היה שם זקן אחד ויהודה בן גדידיה שמו, ויאמר יהודה בן גדידיה לינאי המלך: ינאי המלך, רב לך כתר מלכות, הנח כתר כהונה לזרעו של אהרן! שהיו אומרים: אמו נשבת במודיעים, ויבוקש הדבר ולא נמצא; ויבדלו חכמי ישראל בזעם. ויאמר אלעזר בן פועירה לינאי המלך: ינאי המלך, הדיוט שבישראל כך הוא דינו, ואתה מלך וכהן גדול כך הוא דינד; ומה אעשה? אם

⁷ ראה מפרשי הרמב"ן שמצביעים כאן על יוחנן כהן גדול, שהיה בנו של שמעון בנו של מתתיהו, שאמנם שימש ככהונה גדולה שמונים שנה אך סופו שנעשה צדוקי (ברכות כט ע"א). ראה גם מגילת תענית (ליכטנשטיין) הסכוליון המתארת שניצחון החשמונאים קשור גם בניצחון הפרושים על הצדוקים: "... וכשגברה ידם של בית חשמונאי בטלום חזרו לדון בדיני ישראל ואותו היום שביטלום עשאוהו יום טוב. שהיו הצדוקין דנין בדיניהם לאמר הבת יורשת עם בת הבן וכו'". סופם של החשמונאים, שחברו לצדוקים וחזרו לנהוג כמותם.

⁸ באופן דומה מפרש רבינו בחיי בספר בראשית שם: "ולפי שלא נתנה המלכות כי אם לשבט יהודה, לכך נענשו המלכים שלא היו משבט יהודה ולא הצליחה מלכותם, כענין שאול המלך הראשון לישראל שנהרג הוא ובניו ולא היתה מלכות של קיימא, וכענין החשמונאים שאבדה מלכותם ונענשו במדה כנגד מדה. ותחת שהיו רוצים למלוך ולא היה משפט המלוכה, היו עבדים לעבדיהם, כי הש"י המשיל עליהם עבדיהם והכריתום, והוא מה שאמרו רז"ל: (ב"ב ג ב) כל דאמר מבית חשמונאי קא אתינא עבדא הוא, והוא מה שאמר הנביא: (הושע ת, ד) "הם המליכו ולא ממני השירו ולא ידעת". ומלבד טענה זו שלא היו החשמונאים מזרע המלוכה עוד יש בו טענה אחרת שלא היה להם למלוך לפי שהיו כהנים, ונצטוו בתורה: (במדבר יח, ז) "תשמרו את כהנתכם לכל דבר המזבח ולמבית לפרכת". וכיון שכן הוא לא היו ראויים לבקש מלכות רק לעבוד את עבודת ה' ומפני זה נענשו בעונש זה. וכן אמרין בירושלמי: (ירושלמי הוריות ג, ב) אין מושחין מלכים מן הכהנים, אמר רבי יהודה (דברים יז, כ) "למען יאריך ימים על ממלכתך", מה כתיב בתריה: לא יהיה לכהנים וגו'". עד כאן פירוש בחיי. ובאופן דומה מפרש גם אברבנאל בפירושו לתורה בפרשת ויחי שם. לעומתם מצאנו בפירוש פנים יפות (בעל ספר הפלאה, רבו של החתם סופר) על הפסוק בשמות פרק יט, פרשת יתרו: "ומה שאמר ממלכת כהנים, בדביקות הוא רמז על בית שני במלכות בית חשמונאי שזכו לכתר כהונה ולכתר מלכות".

⁹ ראה עבודה זרה לו ע"ב שהחידוש של בית חשמונאי היה "אפילו בצנעא". ואנו יודעים מספרי קורות העתים שהם עצמם לא נמנעו מלהתחתן עם נשים נכריות. ראה גם אזכור הגמרא בשני המקומות של קנאות פנחס וההלכה: "הבוועל ארמית - קנאים פוגעים בו". ועוד בהלכות הקשורות לבית חשמונאי, כבר ראינו בהערה 7 לעיל איך תחילתם שביטלו את דיני הצדוקים וסופם שחברו להם כמתואר במגילת תענית (ליכטנשטיין) הסכוליון: "... וכשגברה ידם של בית חשמונאי בטלום חזרו לדון בדיני ישראל ואותו היום שביטלום עשאוהו יום טוב. שהיו הצדוקין דנין בדיניהם לאמר הבת יורשת עם בת הבן". והלכה נוספת נראה מיד בסמוך.

¹⁰ ראה בראשית רבה פרשת בראשית פרשה ב סימן ד: "וחושך על פני תהום - זה גלות יון שהחשיכה עיניהם של ישראל בגזירותיהן שהיתה אומרת להם, כתבו על קרן השור שאין לכם חלק באלהי ישראל". וכבר הערנו פעם שכתביה על קרן השור, בעל החיים הדומיננטי והחזק במשק החקלאי של ימיהם, היא אולי כמו הדבקה של סטיקר על מכונית בימינו ... הכרזה ברשות הרבים.

¹¹ עניין הלכתי נוסף המיוחס לחשמונאים הוא ביטול האזכרות (כתיבת שם ה') מהשטרות. האם נאמר שהתלהבות וקנאות בית חשמונאי לשם ה', ועמידתם כנגד היוונים והמתיוונים, עברה על המידה, או שמא נאמר, שלא עמדה ברף הגבוה שהציבו לאורך זמן.

אתה שומע לעצתי רומסם. ותורה מה תהא עליה? הרי כרוכה ומונחת בקרן זוית, כל הרוצה ללמוד יבוא וילמוד.¹²

מסכת מנחות דף סד עמוד ב¹³

תנו רבנן: כשצרו מלכי בית חשמונאי זה על זה, והיה הורקנוס מבחוץ ואריסטובולוס מבפנים. בכל יום ויום היו משלשלין להן דינרין בקופה ומעלין להן תמידין. היה שם זקן אחד שהיה מכיר בחכמת יוונית, לעז להם בחכמת יוונית, אמר להן: כל זמן שעסוקין בעבודה אין נמסרין בידכם. למחר שלשלו להן דינרין בקופה והעלו להן חזיר, כיון שהגיע לחצי חומה נעץ ציפורניו בחומה, ונדעזעה ארץ ישראל ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה.¹⁴ באותה שעה אמרו: ארור שיגדל חזיר, וארור שילמד בנו חכמה יוונית.¹⁵

מסכת בבא בתרא דף ג עמוד ב¹⁶

הורדוס עבד בית חשמונאי היה, נתן עיניו באותה תינוקת (מבית חשמונאי). יום אחד שמע אותו האיש (הורדוס) בת קול שאומרת: כל עבד שמורד כעת, מצליח. קם והרג לכל אדונו (מבית חשמונאי) והשאיר רק את אותה ילדה. כאשר ראתה שהוא מבקש לשאת אותה, עלתה לראש הגג והרימה קולה ואמרה: כל מי שיבוא ויאמר שהוא מבית חשמונאי - עבד הוא, שלא נשארה מהם אלא אותה ילדה, ואותה ילדה נפלה מהגג לארץ.¹⁷

רש"י שיר השירים פרק ו פסוק יב

"לא ידעתי"¹⁸ - כנסת ישראל מתאוננת לא ידעתי להיזהר מן החטא שאעמוד בכבודי בגדולתי ונכשלתי בשנאת חנם ומחלוקת שגבר במלכי בית חשמונאי הורקנוס ואריסטובולוס, עד שהיה מביא אחד מהם את מלכות רומי וקבל מידו המלוכה ונעשה לו עבד. ומאז נפשי שמתני להיות מרכבות להרכיב עלי נדיבות שאר אומות.¹⁹

¹² חכמים, שלהם כתר התורה והדין, קוראים לצאצא החשמונאים: הנח כתר כהונה, רב לך כתר מלכות! ההפך מדברי הרמב"ן ורבינו בחיי לעיל! (וגם שלא כדברי הפנים מאירות שכתר כהונה וכתר מלוכה יכולים לשמש ביחד). ראה גם מסכת סנהדרין יט ע"א הסיפור על ניסיונם של חכמים להשליט את מרות הדין על ינאי המלך שעבדו הרג אדם וקראו לו לבוא לדין: "יבוא בעל השור ויעמוד על שורו" ... "אמר ליה שמעון בן שטח: ינאי המלך! עמוד על רגליך ויעידו בך". ואותה שעה שנו: מלכי בית ישראל לא דנים ואין דנים אותם. וכבר הארכנו בנושא זה בדברינו **מלך לא דן ולא דנים אותו** בפרשת שופטים. ולעניינינו נראה שאחת מתחלואות ממלכת החשמונאים הייתה שלא ידעו להפריד בין הרשויות ובכך גם ידם של חכמים לא הייתה נקיה ללא רבב. אולי לא בכדי חזרו בהם מלכי בית חשמונאי לדון כצדוקים וכנגד הפרושים.

¹³ שלוש פעמים נזכר סיפור זה בתלמוד. כאן, במסכת סוטה מט ע"ב ובמסכת בבא קמא דף פב ע"ב.

¹⁴ פעם נוספת שנזדעזעה ארץ ישראל ארבע מאות על ארבע מאות פרסה הוא כאשר יונתן בן עוזיאל תרגם את הנביאים לארמית (כנראה ללא הדרכת חכמים, ושלא כאונקלוס שעשה עפ"י ר' יהושע ור' אליעזר). ראה העניין בגמרא מגילה דף ג עמוד א.

¹⁵ תקופת שלומציון המלכה, אשתו של ינאי, שמלכה אחרי מותו בין השנים 76 עד 67 לפנה"ס, הייתה מתקופות השקט והפריחה הגדולות בכל מלכות בית חשמונאי (ומהטובות בתולדות עם ישראל לדורותיו). במותה, הורישה את השלטון להורקנוס בנה הבכור, אבל אריסטובולוס לא וויתר וכך החלה מלחמת אחים קשה וממושכת שתוצאתה המרכזית היא סופה של מלכות בית חשמונאי. חכמה יוונית היא כאן במובן של תרבות יוון ולא השפה היוונית שאותה התירו ללמוד: "לשון יוונית לחוד, וחכמת יוונית לחוד". בית חשמונאי יצא למלחמה במתייוונים וסופו שהתבולל בתרבות יוון ושקע במלחמת אחים. אך לעומת נוסח הבבלי (בשלוש מסכתות), ראה הסיפור על החזיר שנעץ ציפורניו בחומה בתלמוד הירושלמי מסכת ברכות פרק ד הלכה א בהקשר עם "מלכות יוון" ואח"כ גם "בימי מלכות רשעה הזאת", היינו רומא, ואין שם זכר למלחמת האחים של בית חשמונאי. ומן הסתם כבר חקרו בנושא זה גדולים וטובים בהבדל זה שבין הבבלי לירושלמי ואין כאן מקום שנאריך בנושא.

¹⁶ תרגום הגמרא לעברית להלן הוא עפ"י שטיינזלץ.

¹⁷ ראה המשך העניין בגמרא קידושין ע ע"ב שדברים אלה של אותה נערה אומצו ע"י שמואל להלכה וצוטטו בדינו של אדם שהיה מכנה אנשים בלשון גנאי "עבד" ורב יהודה הכריז עליו שהוא עצמו עבד, שהרי "כל הפוסל, במומו הוא פוסל". האיש תבע לדין את רב יהודה לפני רב נחמן (ראש ישיבת פומבדיתא וחתן ראש הגולה) וטען שלא רק שאיננו עבד, אלא שהוא מצאצאי החשמונאים. בתשובתו לטענות האיש, מביא רב יהודה את אמרתו של שמואל שכל האומר שהוא מבית חשמונאי - הוא בהכרח עבד (מצאצאי האדומים, הורדוס, שטענו לחיתון עם בית חשמונאי), שכן לא נותר שום צאצא מבית חשמונאי בחיים אחרי אותה נערה שעלתה על הגג ורגע לפני שנפלה ומתה כשסירבה להינשא להורדוס, הכריזה שהיא הצאצא האחרון. לא נותר שריד לבית חשמונאי וכל מי שיבוא מכאן ואילך ויאמר שהוא מצאצאי בית חשמונאי הוא בהכרח עבד ושייך לאדומים ולבית הורדוס, אשר "השתלטו" על בית חשמונאי שגיררו אותם.

¹⁸ ראה הפסוק המלא שם: "לא ידעתי נפשי שמתני מרכבות עמי נדיב". ראה מדרש תהלים פרק כב ופרק קיח הדורש פסוק זה על גאולת מצרים. ובמדרש בראשית רבתי - על מינוי יוסף למשנה למלך (פרשת השבוע). אך רש"י הולך בדרך שונה לחלוטין.

¹⁹ שני פסוקים קודם, על פסוק י: "מי זאת הנשקפה כמו שחר" מפרש רש"י: "כמו שחר - הולך ומאיר מעט מעט כך היו ישראל בבית שני בתחילה זרובבל פחת יהודה ולא מלך והיו משועבדים לפרס וליוון, ואחר כך נצחום בית חשמונאי ונעשו מלכים". שני פסוקים חלפו והתהפך הגלגל. רד"ק גם לא מסכים עם הפירוש החיובי של רש"י לפסוק י ואומר שבית חשמונאי לא היו באמת מלכים. ראה פירושו לחגי פרק א פסוק א: "פחת יהודה - מלרע והוא סמוך מן פחה ופירושו שליט או מושל. כי לא נקראו מושלי בית שני מלכים, לפי שהיו ברשות אומות העולם רובם. ובית חשמונאי והורדוס שמשלו לא היה משבט יהודה". ראה פירושו של רד"ק גם לזכריה פרק יא פסוק יד: "ואגדע את מקלי השני את החבלים להפך את האחוה בין יהודה ובין ישראל" - "ואגדע את מקלי השני את החובלים - זו עקירת מלכות בית חשמונאי בימי החובלים שהיו בהם הורקנוס ואריסטובולוס ובניו להפך האחוה בין יהודה ...

ספורנו דברים פרק כח

אמנם התוכחות עד "יולך ה' אותך ואת מלכך" היו בבית שני בימי אנטיוכוס וזולתו, עד שצרו מלכי בית חשמונאי זה על זה וגלה אחד מהם במצות פומפיא"ו לרומ"ה. ומשם והלאה עד "ונסחתם" היו עד חרבן הבית על יד רומיים ומשם והלאה הם תוכחות בגלות נמשכות אליו.²⁰

ספורנו בראשית פרק לז פסוק כח

מדינים סוחרים. בעלי סחורות גמלי הישמעאלים: וימכרו את יוסף לישמעאלים. לישמעאלים עשו את המכר בעד המדינים הסוחרים ולא רצו לדבר עם הסוחרים פן יכירום בשבתם לפעמים בעירות למכור, אבל דברו עם בעלי הגמלים שאינם מתעכבים בעירות אבל עוברים בהם דרך העברה בלבד ועל ידם עשו המכר. אבל הקונים היו המדינים סוחרים כאמרו: "והמדינים מכרו אותו אל מצרים". וכן קרה לאבותינו בבית שני שמכרו קצתם את קצתם ביד הרומיים, בפרט כשצרו מלכי בית חשמונאי זה על זה, ששעבדו ישראל לרומיים וגרמו לנו זה הגלות כמו שהיה הענין במכירת יוסף שנתגלגל הדבר וירדו אבותינו למצרים כדבריהם ז"ל (שבת י ב).²¹

שבת שלום, חודש טוב

ושמחת אורים בשמיני של חנוכה

מחלקי המים

מים אחרונים: התחלנו לכתוב דף נוסף על חנוכה בשם "ימי שמונה", למקורות קביעת חג החנוכה לשמונה ימים דווקא, האם זה רק בגלל נס פך השמן המתואר במגילת תענית ובמסכת שבת, או שמא בגלל סיבות נוספות. התחלנו וטרם זכינו להשלים דף זה. ושם העיר לנו עמוס חכם: ראה איזה יום חל שמונה ימים לאחר חג החנוכה ... עשרה בטבת! עפ"י מסורות שלא מצאנו את מקורן, בתאריך זה החל המצור על ירושלים גם בבית ראשון ע"י נבוכדנצר וגם בבית שני ע"י פומפיוס בשנת 63 לפנה"ס (בדומה למסורות המאחדות את חורבן בית המקדש הראשון והשני ליום תשעה באב, ואת יום הבקעת החומה ל"ז בתמוז, אף שגם איחוד זה אינו מדויק מבחינה היסטורית). מצאנו סימוכין לכיבוש ירושלים ע"י פומפיוס בעשרה בטבת ברשת, ראה למשל הערך [עשרה בטבת בויקיפדיה](#). נודה לכל מי שיאיר עיניו למקור מובהק יותר.

ובין החובלים הוא שחלקו ישראל שתי ממלכות כאשר עשה ירבעם בן נבט שנחלקה בימיו מלכות בית דוד והופרה האחווה בין יהודה ובין ישראל.²⁰

ספורנו לא נזקק לפסוקים מהכתובים או מהנביאים כדי לתאר את סופה של מלכות בית חשמונאי, אלא מוצא סימוכין לכך בתורה עצמה, בפרשת התוכחה של כי תבא, ספר דברים, פרק כח פסוק לו: "יולך ה' אותך ואת מלכך אשר תקים עליך אל גוי אשר לא ידעת אתה ואבותיך ועבדת שם אלהים אחרים עץ ואבן". ראה גם פסוק סג שם שאותו מזכיר ספורנו במילה "ונסחתם" שהוא מפסוקי התוכחה הקשים ביותר עפ"י חז"ל: "והיה כאשר שש ה' עליכם להיטיב אתכם ולהרבות אתכם פן ישיש ה' עליכם להאבד אתכם ולהשמיד אתכם ונסחתם מעל האדמה אשר אשר אתה בא שמה לרשתה". כל הפסוקים הקשים האלה, מכוונים לחורבן בית שני ע"י הרומאים, ואמר ספורנו. אך הגורמים לכך הם מלכי בית חשמונאי שבתקופתם ובמעשיהם התחילה ההתדרדרות הבלתי נמנעת לעבר חורבן הבית והארץ. הם שטיהרו המקדש וחיידשו את עבודתו, הם (צאצאיהם) גם גרמו לחורבנו ולאובדנו.

²¹ בדברינו ברכת נר חנוכה בשבת שעברה, זכינו ליצור קשר בין חנוכה ובין פרשת השבוע, פרשת וישב, בדברי בעל משך חכמה המקשר את ברכת על הניסים ונר חנוכה עם ברכת "על הנס" של יוסף כשחזר והציץ בבור. וכאן שוב קשר לפרשת השבוע (אמנם שעברה, פרשת וישב) שוב בעניין פרשת יוסף ואחיו – מכירת יוסף. ראה דברינו [כתונת הפסים](#) בפרשת וישב בהם הבאנו את דברי הרמב"ם במורה הנבוכים חלק שלישי פרק מו שכל חטאות השעיר שבראשי חודשים ובמועדים הם תזכורת מתמדת לחטא מכירת יוסף: "אבל החכמים ז"ל שמו טעם היות כפרת צבור לעולם בשעירים, בעבור שחטא עדת ישראל כלה היה בשעיר רמז למכירת יוסף הצדיק". ואילו כאן, כל ימי שנות הישיבה בגלות הם תזכורת לסופה העגום של מלכות בית חשמונאי וביותר בשבת חנוכה. אנו מפטירים בנבואת זרובבל ובמנורת הזהב וגולה על ראשה (השבת נקרא במנורות שלמה): "תשואות חן חן לה". ראה שוב רש"י לעיל על הפסוק "נשקפה כמו שחר" בהערה 1 ו-19 לעיל. אבל במה אנו קוראים בתורה? בפרשת מכירת יוסף! פרשה המשמשת לנו תזכורת מתמדת למכירה אחרת "שמכרו אבותינו קצתם את קצתם ביד הרומיים, בפרט כשצרו מלכי בית חשמונאי זה על זה, ששעבדו ישראל לרומיים וגרמו לנו זה הגלות". ולנו שזכינו שוב לעצמאות מזה 61 שנים, תשמש סופה העגום של מלכות חשמונאי תזכורת אולי קלה יותר ואולי חריפה יותר, כל אחד ואחת כפי הבנתו ומחשבותיו. ועכ"פ, אין אנו צריכים תזכורות של אויבנו ממלכת הצלבנים ואחרים, יש לנו תזכורת מתמדת ותמרור אזהרה משלנו – חג החנוכה ותולדות בית חשמונאי.